

СКАЛА ВІКІВ
Іншої підвалини ніхто не може заложити.
— Викуп за Всіх

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
„Нагромаджує поразок, та ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
(Ukrainian Edition)

Vol. II June 1st, 1925 No. 6

Ріку Божого 6053 Червень 1, 1925

ЗМІСТ

Післямі Господні	83
Гетто в Либі і Іспанії	88
Гісторія — варіант гомосексуального життя	90
Визволення Петра	91
Важкі молитви і слова до роздумування	93
Соборний Навет або Синня Завіту	95
Листи зі старого краю	96

„Став же я немаче на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповість на мою жалобу.“ — Аввакум 2:1.

На землі переполох народів у заколоті, як зареве море та філії [взбурені, невдоволені маси], і ослухують люди від страху та доясування того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитаються... Як побачите, що се стається, ана... що Царство Боже близько... Випростуйтеся і підіймайте гідності ваші, радуйтеся, бо наблизилося викуплення ваше. — Євангелії: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головно на се, аби подавати пояснення до св. Письма і поучення з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованю св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Вернійські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“, видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почетний ступінь т. зв. „Вербї Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головно сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменню ВИКУП (відкуплене) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі наміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшою цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі..., щоби тепер об'явилась через Церкву всяка премудрість Божа — „котра в інших родах (вінах) не була об'явлена синам людським тан, як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люде; а старається кожне своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дятого може сміло говорити і розбирати кожне слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділити своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дятого рішене наше, що має бути поміщене в сім журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріплити Його людей в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожне написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для легшого провірення наводимо звичайно голст і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога“, се особливше „діло рук Його“, що будова її відбувалась через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословення на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, допосовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих намінів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першім воскресеню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічи між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одкрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх“, стався „викупом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвітає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є“, буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його спільнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4. Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосконалити, усовершити до служби в будучности; мають розвинути в собі всяку ласку: бути зв'язками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Одкрите 1:6; 20:6.

Що назія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люде через Царство Христа, що буде тривати тисяч літ. Всі, що схотять бути послушні законам і їх виповняти, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїа 35. **С**

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад якого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кожний артикул уміщений в англійським журналі читас і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банковими дребтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовою переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волині 4 золоті пол.; для Чехо-Слованії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільреїсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять.

Сей журнал виходить раз в місяць. Покладноке число стоїть 10 центів, гуртом 5 центів.

Пригадується всім братам, щоби звернули самі увагу на відновлення передплати, як для себе самих, так і для братів в старім краю. — а головно відносно висилки до старого краю повідомили нас..

Пресіться всіх симпатиків нашого видання, як також братів, які не відновили ще передплати, ані навіть не повідомили нас о дальшій їх намірі — просимо о відповідь, чим скорше.

КАНАДІЙСЬКИМ БРАТАМ ПІД УВАГУ!

Отсим звертаємо увагу братам, що всі справи, як також і перегляд передплати на Вартову Башту тільки з Канади провадить український відділ в Торонто, Онт. Тому просимо, всіх інтересованих в Канаді, щоби звернули увагу на реченець передплати, і без згляду, чи всилі зараз відновити, чи з деяких причин пізнійше, прошені повідомити відділ о дальшій намірі, а се тому, що ніж головна квартира в Брукліні одержить повідомлення, як також упорядкує, забирає часу, і се спричинює непорозуміння. Всі брати, що одержали від нас повідомлення відносно передплати, і відновили, а радше повідомили відділ в Торонто не потребують більше повідомляти нас. — Всі брати і прихильники, які з різних причин не відновили ані не повідомили нас відносно їх дальшого бажання, прошені таке повідомлення заслати на руки укр. відділу в Торонто. — Таке повідомлення кожного інтересованого зі згаданих причин потрібне. — Се відноситься ся і до тих, що запригнували до старого краю. — Бажанням нашим кожному подати слово правди, однаке порядок вимаганий.

Просіться Братів з Канади удаватися від тепер у всіх справах впрст на адрес канадійського відділу:

Watch Tower Bible & Tract Society, 40 Irwin Avenue,
Toronto, Ontario.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік II.

Червень-June, 1, 1925.

№ 6.

Післанці Господні

„Пішли Син чоловічий ангели свої, і позбирають вони з царства Його все, що блазнить, і всіх, що роблять беззаконня.” — Матей 13:41.

Християнинові не повинно бути тяжко зрозуміти, що Бог має свою організацію; (що Він виконує все після уложеного порядку), що ця організація є свята і що ко-го Він визнає за свого, мусить бути тоді святим. З сего слідує, що хто стане невірним Господу, сей з часом відлучиться від Його організації. Аби бути все членом Його організації, треба бути Йому все вірним.

Бути вірним, значить, виконувати все, чого жадає Божий закон, і сповняти його так, як Він того хоче. Не-вірним буде сей, хто намагається ділати так, як йому любо, а не уважає, чи се згідне з планом Божим.

Бог не каже чоловікові, щоби він власним розумом доходи, як він властиво має поступати; але кладе на него обов'язок, щоби Він слідив Слово Боже і з него пізнав, якої дороги жадає від него Бог в його поступованню, і щоби тою дорогою поступав.

Йти дорогою, яку Бог назначив, значить, бути Йому вірним. На доказ сего читасмо: „Надійсь на Господа всім серцем своїм і не покладайся на власний твій розум. У всіх стежках твоїх думай про Його, а Він простувати ме шляхи твої” — Кн. Прип. Соломон. 3:5, 6.

Слово беззаконня, яке приходить у Матея, означає допущення закону; се значить, йти противною дорогою, і противно ділати не так, як Бог назначив, і тому бути невірним Богу. Гордість провадить до беззаконня. „Попереду погибелі йде гордість, а поперед укладу — надуте серце.” (Кн. Припов. Солом. 16:18) Гордість все провадить до невірності.

Тут хочемо розібрати сей предмет з сеї точки, що Бог має свою організацію; хто становить сю організацію і як її уживає; стан серця тих, що є узнанні за таких самим Господом, і стан серця тих, які не є Ним узнані; що тепер находити час проби, коли покажеться, хто є вірний, а хто невірний; і що ті, котрі перейдуть сю спробу, отримають велику честь і похвалу.

ШКОЛА.

Члени церкви, як довго перебувають на землі є в школі Господній. Бог Єгова не старасться мати кого в небі, щоб тільки його спасти. Він виховує свої сотворіння, щоб поручити їм певні становища чести і котрим міг би завітати. Він обіцяв нагородити своїх вірних слуг високим становищем бути співнаслідниками з Його возлюбленим Сином, і що вони будуть видіти лице Боже. Їх послух і вірність мусять бути випробувані. Тільки ті,

що окажуться вірними, сі будуть вибрані на се високе становище чести і довіри.

Коли ми бачимо, що якийсь з сотворінь Божих отримав поручення виконати певні річі, і що Бог похвалив його роботу, ми можемо бути певні, що се сотворіння виконає свій обов'язок в законний спосіб. Приглядаючись йому, ми можемо мати науку для себе, з його поступовання і зовсім певно можемо поступати подібною дорогою. В св. Писмі є записано багато різних примірів, що можуть бути для Церкви непаце провідником в часі її проби, або школи.

Если Християнин знає, що Бог має свою організацію, аби виконати свій план, і що кожний помазаний Християнин є настановлений урядником в сій організації, щоб виконати певні діла, і що такий буде надгороджений в міру своєї вірності, тоді він може розуміти краще, для чого він має поступати згідно з вираженою волею Божою. Він може тепер краще поняти, що Нове Сотворіння є покликане для певної цілі іменню, щоби показати славу великого і любого Сотворителя. Коли він се видить, тоді зрозуміє, що всякі досвідчення, які приходять на него за його вірність, як Християнина, є на се, щоби приготувати його до вишого і чеснішого становища, аніж те, яке тепер займає.

БОЖА ОРГАНІЗАЦІЯ.

В Слові Божому читасмо: „Звісні од віку Богови всі діла Його.” — Діяння Апостолів 15:18 — Початком його творення був Логос, котрий опісля в імені Бога Єгови творив все, що є сотворене. — Йоан 1:3 — Св. Письмо говорить ясно, що був час, коли Люцифер належав до Божої організації. Він був в Едені, в Божім саді. Божий пророк так о нім говорить: „Тебе помазав я, щоб наче херувим розпростерав охоронні крила; тебе я поставив на святій горі Божій, і ти ходив серед огнистого каміння. Без хиб були поступки твої з того часу, як тебе сотворенно, аж доки не знайшлося в тобі беззаконня.” — Езекиїл 28:14, 15.

Люцифер мав поручено сповнити певну роботу в Божій організації; але замість бути посаушним, він став непослушним. Без сумніву він був одною з ранніх зір, про котрі згадує пророк Йов. (Йов 38:7) В Божій організації є херувими і серафими. — 1. Мойсея 3:23; Ісаїя 6:2.

Адам будучи совершеним творивом в Едені, був час-

ном Божої організації; йому також було поручено виконувати певне діло. (1. Мой. 1:28) Коли Ізраїл був зорганізований в націю, народ, і Бог заключив з ними завіт через Мойсея, як посередника, тоді сей народ став частиною Божої організації, котрий отримав власть виконувати певні діла. (2. Мой. 19:6, 7.) Школа, яку перекочував Ізраїль показувала на школу Нового Сотворіння.

Найвище становище у Божій організації, як видно Він лишив необсіджене, аж поки свої творива не піддасть певним пробам. Логос перейшов всі вимагані проби, і о Ним написано: „Ти полюбив справедливість і зненавидів беззаконня; для того помазав Тебе Бог, твій Бог, миром радості понад товаришами твоїми.“ — Пс. 45:7; до Жидів 1:9.

Церква, котра є тілом Христа, є Божою організацією, назначена і зорганізована для певної цілі. (до Колосян 1:18; 1. Петра 2:10. Ісус Голова і його члени тіла становлять нове твориво. У сповненню времен всяке сотворіння, котре остаточно має отримати похвалу від Бога Єгови, мусить підчинитись власті Ісуса Христа, як написано: „щоб у порядкуванні сповнення часів Він міг зібрати все в Христі, так те, що на небесах, як і те, що на землі.“ — до Ефесян 1:10; до Филиппян 2:8,9.

Всі святі ангели є частию Божої організації.

ВСІ ПІСЛАНЦІ

Слово ангел, як се приходить в св. Письмі, означає післанець. Щобудь Бог хоче ужити, щоб виконати ним свої пляни, можна властиво назвати ангелом Господнім. Тому ангелом може бути животно, видиме і невидиме; ангелом може бути дух, або чоловік.

Всі післанці або ангели, котрих уживає Бог, можна властиво сказати, що принайменше на час, є частию Божої організації. Коли Бог уживав якого свого пророка, щоб предсказував його слово до його людей, тоді такий пророк був на той час ангелом Господнім. — Агей 1:13.

Ізраїльські священники були названі, як ангели, або післанці Господні, з котрих уст людє мали чути і учитись по закону. (Малахія 2:7) Велика піраміда в Єгипті, що стоїть, як мовчавливий і безушнний свідок Господній, є також післанцем; а єї свідцтво говорить краснорічливо о пляні Божій. (Ісаїя 19:19, 20.) Йоан Хреститель був післанцем Господнім, тому був ангелом, післанцем сповнити певні обовязки.

НАЙБІЛЬШИЙ АНГЕЛ.

То був Ісус, котрий сказав: „Хто хоче між вами бути першим, нехай вам буде рабом.“ (Матей 20:27) Найбільшим ангелом Божим, що мав найбільшу честь, особливим ангелом Божим, був Логос, Ісус, єдинородний Син Божий. Зараз на початку своєї праці Він сказав: „Моя їжа, або харч мій є, щоби чинити волю Того, котрий післав мене, і скінчити його діло.“ Я знаю його: бо я є від Него, і Той мене післав.“ (Йоан 4:34; 7:29) Отець післав його сповнити спеціальну роботу, щоб отворити дорогу до життя і безсмертності. — Йоан 10:10; 2. до Тимотея 1:11.

Як видно зовсім ясно із св. Письма, що давно перед тим, заким Він стався чоловіком Ісусом, знаний тоді, як Логос, Бог Єгова послав його, як спеціального свого післанця до Авраама і до Мойсея. (1. Мой. 2:11, 12; 2. Мойсея 3:2, 5, 8) Тепер на чолі Божої організації, маючи всяку власть і силу, є Господь Ісус Христос, котрий є післанцем і ангелом Бога Єгови, і котрий виконує Божий плян. Він є вивешений понад всіх, вище сил і властей, і його то пророк називає ангелом завіту. — Малахія 3:1

Споглядаючи наперед до часу, коли буде впроваджений в життя Новий завіт, під котрим людство отримає благословення: життя і щасття, пророк Йов говорить о Ісусі Христі, як о післанці або ангелі. „Добре, коли в кого є ангел-хранитель, один із тисяч, що вказують праву дорогу чоловікові; тоді Бог змишується над ним і скаже: Спаси його від могили; я знайшов викуп, тоді зробиться тіло його свіжіше, аніж у дитини, і вернеться він до молодощів своїх.“ (Йов 33:23-25) Тут прославлений Господь є названий ангелом-хранителем, котрий показує чоловікові дорогу до праведности. Він милосердиться над чоловіком і увільняє його від могили і привертає його до совершености тіла і уму.

Св. Письмо показує, що Божий закон був даний Ізраїлеви через ангелів, як посередників. (Діяння Ап. 7:53; до Галат 3:19; до Жидів 2:2) Се розуміється, були духи, котрі були членами Божої організації.

Апостол Павло посвячує більшу частку листу до Жидів, щоби через порівняння показати, що Господь Ісус є далеко більшим ангелом Божим, чим другі ангели або післанці. Найважнішим його аргументом, є що Ісус зівстав настановлений наслідником всего, і що се наслідство, котре Він отримав є далеко вище, чим те, яке отримали ангели. Він єдиний є точним образом Бога Єгови. Дальшим аргументом Павла є се, що коли Бог післав в друге на світ єдинородного Сина, тоді си хвиля стане нагодою, що всі ангели Божі поклоняться йому; що за його велику любов до праведности Бог Єгова намастив і вивиснив його понад всіх в своїм царстві. Доказавши се, тоді апостол доказує, що Ісус, як чоловік був трохи менший від ангелів, а се тому, що міг відкупити рід людський. Як совершенний чоловік був Він увінчаний славою і честю. — до Жидів 2:9, 10.

Ангели духи мають висну природу, аніж людє. Підчас коли старий світ був підчинений ангелам, то новий світ буде зовсім підлягати Господу Ісусу, як найвищому із них всіх.

ЦЕРКВА.

Церкву зорганізував сам Бог Єгова. Він вибирає членів тіла Христа, як каже Апостол: „Бог розложив члени кожного по одному з них в тілі так, як схотів... І інших поставив Бог найперше: Апостолів, вдруге пророків, далі учителів, потім сили, а дальше дар сцілення, помагання, порядкування, всякі мови.“ (1. до Коринтян 12:18, 28) Се ясный доказ, що кожний помазаний Богом є частию його організації і тому є частию Сиону.

Богу подобалося дати своїй Церкві спеціальних післан-

ців або ангелів, котрі мали передати Церкві спеціальний харч на час. У своїй часі Бог вислав певних людей, котрі були йому віддані цілим серцем.

Таким ангелом був апостол Павло, котрого Бог післав особливо до Йоган. Він знав, як ангел Церкви періоду Ефеаїського. Св. Письмо переповнене о його великій ревності, терпеливості побожності, його любові до правди і о його терпіннях за правду.

Таким ангелом був Йоан, як посланець доби Смирнської. За свою вірність до Господа був він засуджений на вигнання на острів Патмос, де, як який злочинець мусів зупати каміння. Господь нагородив його за терпіння за правду і дав йому спеціальне видіння для добра цілої Церкви.

Дальшим таким посланцем Божим був Арій, ангел доби Пергаму. Небогато з його наук заховалося; але ті, що тімались теперішню правдою, бачать, що він боровся за ті самі принципи; і що як видно він не терпів на дармо він вірно заступав свого Господа.

Посланцем доби Тіатир був Петро Вальдо. Він вперше переложив св. Письмо на живу мову.

Посланцем доби Сарди був Йоан, Вікліф. Він перший передожив Біблію на англійську мову, що було причиною реформації, котра пізніше вибухла сильніше під проводом Гуса.

Посланцем доби Філадельфійської був Мартин Лютер. Бог ужив його, щоб дав почин до великої реформації.

Подібним посланцем доби Ляонкійської був Кароль Т. Руссель, котрий був відданий справі Господній цілим своїм серцем. За се єдино зневажали його і переслідували свої священники, подібно, як се чинили з нашим Господом Ісусом. Господь ужив його, щоб привернув для Церкви великі підставні правди, котрі були так довгі часи закриті і зневажані. Він вивів на ясне світло науку о жертві викупу і о участі Церкви в жертві за гріх. Без сумніву він був тим посланцем, про котрого писав пророк Езекиїл, як про чоловіка, що був у льняній одежі і мав писарський прилад при боці. — Езекиїл 9:1-11.

ЧЛЕНИ МІГ.

Христос, Голова і Тіло, є посланцем Бога Єгови, котрий виконує його пляни. Пророк Ісаїя бачив у видінні ноги Христа, як Він несе радісну новину о наближаючійся царстві Божім. Пророк з великої радости закликав: Як-ж гарні на горах ноги благовістника, що мир возвіщає, що вістять радість, спасення, що говорить Синові: Зацарював Бог твій." (Іс. 52:7) Сими словами пророк вказував що ті Християни, котрі будуть звінати царство Боже, мусять бути організовані в тіло, що будуть неначе ногами Христа. Се тіло Християн можна легко пізнати по його ділах.

Чи є де на світі таке тіло або товариство людей, котрі зацікавлені виключно проповіданням царства Месії? Так є таке тіло Християн. Тим тілом можна сміло сказати є „Товариство Дослідників Біблії," позаяк члени того товариства займаються головне тим, що як сказав Господь, мусить бути в тім часі зроблене. Ми можемо

сміло заключати, що се тіло Християн організоване головне на се, щоб проголосити Царя і його Царство і проголосити день Божої пімєти і потішати всіх засумованих, є якраз се о котрім згадується в Ісаї 61:2 Сі, котрі в такий спосіб посвячуються цілковито для справи Господньої приносять в жертву всі свої земські надії і вигляди на будуче на оltар. Читаємо: „І приступив нинішній ангел і став перед жертівнею маючи золоту кадильницю; і дано йому багато пахощів, щоб положив з молитвами усіх святих на жертвню золоту, що перед престолом. І знявся дим пахощів з молитвами святих від руки ангела перед Богом, і взяв ангел кадильницю, і наповнив її огнем із жертви, і кинув на землю; і повстали глоси, громи і блискавки і трясення. — Одкриття 8:3-5. Вони то день в день приносять, як жертву перед Бога свої становища, які моглиби у світі мати, щоб помочи од одному. Через якийсь час вони неначе засипували людей своєю літературою о правді. О тих вірних Християнах Господь Ісус каже: „Женці, се ангели," в часі жнив вони займалися працею жнива, як показано в сій приповіді. — Мат. 13:39.

СТАРШІ Є АНГЕЛАМИ.

Апостоли були ангелами Господніми, бо вони сповнили роботу на яку Господь їх післав. Вони рознесли його слово. Кождий посвячений і помазаний св. духом член ділає з любові і пожертвування себе Господу, є до певної міри ангелом Господнім. Говорячи до старших в церкві Ефесі як і до нинішніх старших Павло сказав: „Тим дотримайте себе і все стадо, в котрім вас святий дух настановив єпископами, щоб пасти церков Боже, котру придбав своєю кров'ю." (Діяння Ап. 20:28) Так само, Ап. Петро писав до старших назначених служити Церкві, кажучи: „Старших між вами молю, яко товариш старший і свідок страдання Христового, і спільник слави, що має відкритися: пасіть стадо Боже, що у вас доглядаючи не по неволі, ані для поганой користи, а з доброго серця; ані не пануйте над народом, а взором будьте стада." — 1. Петра 5:1-3.

Старші є вибрані в Церкві так, як Господь признав, і тому є частиною Божої організації; і в міру сего, як старший говорить Слово Боже, він говорить в імені Господа і його ангелом, як називає св. Письмо. О подібних старших св. Ап. Павло так говорить: „Нехай ніхто не обманює вас, будучи самовільним у покорі і службі ангельській, влаючись у те, чого не бачив, марно надимаючись умом тіла свого." — до Колосян 2:28.

Знова Ап. Павло називає старших ангелами, коли говорить: „Тим то мусить жінка (в зборі) знак влади мати на голові ради ангелів." (1. до Кор. 11:10). Сі слова є правдиві, бо жінка є типом, або образом Церкви, а старші є ангелами або посланцями Господніми, заступаючи Господа.

Се говориться о тім тут тому, щоб кождий, хто має нагоду служити, міг пізнати і оцінити, що він є частиною Господньої організації і відповідно до сего так заховувався.

КОГО БОГ ВІДКИДАЄ.

Саме, те, що хтось належить до Божої організації, ще не значить що він завжди буде належати до тої організації. Без сумніву в своїй часі Люцифер був членом організації маючи велику честь і владу. Але він не був тим задоволений, не продумував над тим, як би себе, ще більше вивиснити. О нім св. Письмо так пише: „Як же се ти впав із неба, досвітня зоре? Ти розбився об землю, що тонув народи. Ти-ж говорив в серці своєму: Взійду аж на небо над Вожими зорями престол свій поставлю, і засяду на горі між богами, на краю півночі. Війду на висоти хмарні, рівню зроблюсь тому, що Всевишнім зветься.” (Ісаїя 14:13, 14) З тої причини він упав, Бог відкинув його за його невірність, він перестав бути членом Божої організації. Причиною, чому Бог відкинув його, була його невірність, або беззаконне. Він не хотів повинуватись Божому праву. Початок його невірності була його гордість або се, що він сам був зарозумілий з своєї красоти. Читаємо: „Без хиб були поступки твої з того часу, як тебе на світ сотворено, аж доки не знайшлось у тобі беззаконності... Високо неслося серце твоє задля пишноти твоєї, через гордість стратив еси мудрість твою; зате скину тебе на землю, віддам тебе царям, щоб поругались над тобою. Через безліч провин твоїх, через неправедну наживу твою в купецтві опоганив еси святощі твої, і я виведу з посеред тебе огонь, а він пожере тебе, і оберну в попелище перед очима всіх що поглядати муь на тебе.” — Езекиї 28:15, 17, 18. Бог в своїм слові виразно перестерігає, що гордість і честолюбивість ведуть до погибелі. (Кн. Прип. Солом. 16: 18) Гордість означає, як що хтось думає про себе більше аніж повинен. Се є знаком його самолюбства. Се знак, що він не думав розумно. (До Римл. 12:3) Самолюбство противиться любові. Хто не працює з любові до Господа, такого Господь не вважає за свого.

Аби мати честь від Господа, бути його ангелом, або післанцем, такий мусить бути лагідного і покірного серця і мати велику пошану до Бога. (Кн. Прип. Соломон. 8: 13) Хто думає о собі, що він є красний, або щось великого, се допровадить його до упадку. „Бо безбожник хвалиться бажаннями душі своєї; і благословляє чоловіка захианного, він зневажає Господа. В гордості каже безбожник: Бог не буде слідити; в него усе думка: нема Бога.” — Псалма 10:3,4.

Кому дано позицію чести і довіря, а він добровільно опускає її і не уважає на Божий закон, також дійде до упадку. Се правдоподібно було причиною упадку ангелів, котрі не схоронили свої першої позиції. (Юда 9). Хто не хоче підчинятись Божому праву, або його правилам, се знак, що він є гордий; і такого Бог відкидає від себе. „Бог гордим противиться, смирним же дає благодать. (1. Петра 5:5) Те все є записано в св. Письмі для добра церкви, Нового Сотворіння, котре тепер в школі Господній, приготавляється до вишніх становищ в організації Божій, аніж доси були, які, іменно бути враз з Христом. Знаючи, що веде до упадку, члени Нового Сотворіння по

сій стороні завіси будуть тепер знати, чого мають уникати.

КОГО БОГ ЛЮБИТЬ.

Непослух закону, або розказам Божим допровадило до сего; що Бог відкинув духові істоти, так само він готов учинити з видимими істотами або ангелами-людьми. Послух Його законам приносить похвалу, так для одних, як і для других. Примір добрих ангелів повинен бути для нас взором, як ми маємо поступати в своїм життю. Бо хто дбає тільки о свою честь і славу, такий не може подобатися Отцю небесному. Коли Ісус був на землі, Він не діяв, щоб себе прославити, але завжди старався прославити свого Отця. Він так сказав: „Кождий, хто несеється в гору принизиться.” — Лука 18:14.

Святі ангели Божі не бажать, як видко зі св. Письма, щоб були славними, або щоб їх імена були прославлені людьми. Добру науку подає нам ангел, котрий показався Маносви. Маной хотів довідатись, яке є ім'я ангела, кажучи, „Як тебе звати на ім'я? Бо як слово твоє справдиться, то схочемо тебе пошанувати. І відказав йому ангел Господень: Чого питаєш про моє ім'я? Воно є дивне.” — Кн. Суддів 13:17,18. Сей ангел був вдоволений, що міг віддати честь Господу; так подібно, кожний член Церкви повинен бути задоволений, если може принести честь Господу, і як чим тільки може; без згляду на се, чи його ім'я буде знане, чи ні. Коли люде хотіли почитати ангела, що їм явився; тоді він так їм відповів: „Коли хочеш принести всепалення, то принеси його Господеві,” і тим його прославиш, а не мені. — Кн. Суддів 15:15, 16; 6:11-22.

З сего наука для нас, що хто хоче подобатися Богу, сей мусить стояти позаду і завжди старатися о славу і честь для Бога і для Господа Ісуса.

Покора се найважніша річ, котре кожний мусить посідати, если хоче подобатися Богу. Покірним бути значить, підчинятись волі Божій. Його воля для Церкви є виражена в Його слові. Отже покора означає слухати закону Божого. В св. Письмі є виразно написано, що ніхто не отримає вічця, тільки той, хто законно бореться. (2. до Тимот 2:5) Слово Боже пише о служі Господній, котрим без сумніву є сам Ісус Христос: „Хто-ж такий сліпий, як слуга мій? Хто такий сліпий, як той, що я полюбив його, такий сліпий, як раб Господень? (Ісаїя 42:19). Зовсім видко, що се значить, що такий слуга є сліпий для своєї вигоди і для себе, а є цілковито відданий справі Господній, і тому не хоче нічим иншим займатися. Господь посилав людей, яко післанців, або ангелів, або слуг Господніх, щоб були свідками Господніми тут на землі і давали людям свідоцтво о Божім плані, і головню, що Бог є Богом, що Ісус є царем, і що Царство небесне наближилось. (Ісаїя 40:9-11) Такі є членами Божої організації.

Сказано, що той, хто хоче отримати похвалу від Бога мусить держатися здалека від світа, щоб не бути сплямленим. (Яков 1:27) Дальше той сам апостол так пи-

ше, „Хто хоче бути приятелем світу, той стається не-приятелем Богу.“ (Яков 4:4) Під словом світ апостол розуміє тут організацію диявола, котрої богом або невидимим правителем він є. Тому, хто хоче отримати нагороду від Бога, сей не може згодитись з світом, або брати участі в його справах. Хто йде проти сих виразних слів св. Письма, сей не тільки не отримує нагороди від Господа, але наколи буде даліше там позіставати, стратить своє місце в Божій організації.

ЗБИРАННЯ БЕЗЗАКОННЯ.

З повисше наведених місць св. Письма бачимо, що сотки літ тому взад до Божої організації вкралися беззаконне; що Люцифер стався непослушним законуви Божому, і що Бог усунув його з сеї організації. За ним пішли і інші ангели і лишили своє перше почетне становище; стали також непослушні; і сказано, що їх чекає знищення. З сего бачимо, що хто не виконує Божих законів, сей стає беззаконним, і Бог усуне такого з своєї організації.

Божя організація названа в св. Письмі словом Сион. Сион є місцем перебування для Бога Єгови. (Пс. 9:11) Також імя Єрусалим означає Божу організацію. Говорячи о церкві, котрої образом був Ізаак, Апостол Павло говорить: „А вишній Єрусалим є вільний; він мати всім нам. (до Галат 4:26) О церкві сказано, що вона родилася в Сионі. (Пс. 87:5; 134:3) Майже дев'ятнадцять соток літ Бог Єгова потребував, щоб вибрати і виобразувати собі сю царську класу. Вони є членами Сиону, тому часами називаються Сионом. Послідне і останє збирання їх є назване в св. Письмі часом жнив. При кінці сего часу жнива, як каже Господь, наступить розділювання. Він сказав, що жнива се кінець віка, і що женці се ангели; і говорячи о розділюванні сказав: „Пішли сини чоловічий ангели свої, і позбирають вони з царства Його все що блазнить, і всіх, що роблять беззаконне... Так буде і при кінці віка; вийдуть ангели, та і повідлучують лихих з між праведних.“ — Матей 13:41, 49. Відлучена тут класа не означає номінального християнства (з імени). Воно, як таке було відкинене. Його члени не були ніколи правдивими Християнами. Вони ніколи не належали до царської класи. А тут Ісус виразно каже до своїх післанців або ангелів, позбирати з його царства всіх тих, що роблять соблазн, або тих, що були колись членами Божої організації.

Як колись ангели були усунені з Божої організації, так можна сподіватися, що те саме станеться при кінці часу жнива. З його слів можемо вносити, що між вилюченою класою буде два роди осіб; одні, що блазнить а другі, що чинять беззаконне, або ломаять закон.

Блазнить сей, хто ставить на другого сіти, намовляє до гріха чи то ділом, чи тим, що покинув правду.

Беззаконне творить сей, хто добровільно переступає закон Божий своїми учинками. Хто блазнить є всегда беззаконником; але беззаконник не мусить зараз когось соблазнити. Наприклад: если хто видить, що цар Христос є присутний і що його царство закладається, если знає, що Господь приказав проповідати його царство, а

він того не хоче ділати, і зовсім не дбає про справи царства, такий по правді належить до беззаконних. Бо хто хоче слухати закону, або ділати законно, сей мусить старатися ділати се, що приказує Господь.

В приповіді показано, що такі беззаконні будуть зібрані з Царства Господнього і викинені проч.

Даліше кажеться, що і ті, котрі блазнить, будуть позбирані також. Ми можемо сподіватися, що противник буде тепер старатися робити всі можливі неспокої між класами. Тому кождий нехай уважає на себе. Маємо знати, що се є час великої проби, і що тільки ті, котрі перейдуть через сі проби неначе огонь, сі отримають нагороду, тому кождий має пам'ятати, щоби сам не дав причини до замішання між народом Господнім.

Можна загально сказати, що если в якій класі, або згромадженню є яке непорозуміння, то все воно походить із самолюбства якогось брата. Самолюбство є тільки инша форма гордості; а гордість показує, що в серці такого не є добре, і що він не є милий Богу. Є сказано, що слуги Господні, його післанці, если хотять видіти Господа мусять жити в спокої і в святості (до Жид. 12:14) Тому нехай кождий дивиться на ангелів, що були послухні Богу; нехай не пнеся в гору, але все старається ділати на славу і честь Богу.

Св. Письмо, котре тут розбираємо каже виразно, що при самім кінці часу жнива можемо сподіватися, що будуть непорозуміння у деяких згромадженнях. Тому тепер нехай кождий сам себе добре розбере, і нехай кождий старається віддалити від себе всякі підозріння, злі бесіди на других, щоби не бути соблазном для других; усунути самолюбство від себе, а у всіх своїх ділах руководитись любов'ю до братів і всеціло посвятитися справі Господній.

Треба завважати, що наш Господь говорить, що то він пішле своїх ангелів, позбирати з його царства всіх, хто блазнить і тих, що роблять беззаконне. Се Господь, котрий в дійсности вибирає; але Він до сеї роботи уживає своїх ангелів або післанців. Через них Він виконує свою роботу. Він може ужити видимих, або невидимих післанців. Кого Господь буде уживати, се не робить ріжниць. Коже посвячене серце нехай у важає, щоби самому не належати до тих, що блазнить, або до тих, що чинять беззаконня.

Св. Письмо говорить, що св. ангели є призначені, аби служити, і що вони служать охотно. Сі невидимі ангели є послані, як післанці, щоби послужити тим, котрі хотять наслідити спасення. (до Жид. 1:14) Ангел Господень стереже тих, котрі почитають Бога, щоби їх визволити. (Псал. 34:7) Вони зовсім певно не глядають своїх особистих справ, але справ других, котрих поручив їм під їх опіку сам Господь. На иншім місці читаємо: „І всі ангели стояли кругом стола... і внали перед престолом на лица свої і поклонились Богу.“ (Одкрите 7:11) З сего бачимо, що вони так само радо служать і віддають честь і поклон Богу. Покланятися Богу а не служити, не малоби вартости, подібно як еслиби хто служив, а не покланявся Богу. Обовязком кождого Християнина є віддавати честь і поклон Богу і Йому охоче служити.

Ангели небесні охотно проповідали би сю радісну вість о царстві, если би була така Божя воля; але Бог поручив сю велику ласку людям. Тому Християни повинні оцінити сю велику ласку і показати се тим, що будуть схочо служити і почитати і прославляти Бога.

Если кождий із посвячених буде мати на памяти справи царства, які йому зістали поручені, що само собою розуміється, що се спільні інтереси його братів, тоді він буде із всіх сил вистерігатися дати, яку небудь соблазн; і він також буде старався послужити Господу, так, як Він назначив.

ВЕЛИКА ЧЕСТЬ

Люде Господні знають, що Господь Ісус є вдруге присутний, і що він приходить до своїх людей і іспитує їх. Вони знають, що вони займають становище, до котрого привязана велика честь. Давно ангели мали честь проголосити народини нашого Господа; та члени церкви мають честь прогласити другий прихід Христа, як Царя царів і як того, що поблагословить весь людський рід.

Дальше вони мають честь бути разом в будучності з Господом в його Царстві, щоби підносити і благословити рід людський. Вони мають дуже велику честь, бо мають приобіцяно мати участь в царстві, що будуть моги сидіти на його престолі і судити народи землі. Всі отже святі Господні, котрі в тім часі працюють законно, котрі беруть участь в проголошуванні радісної новини о царстві Господнім; котрі ходять покірно перед Богом, відаючи його імени честь і славу; котрі ділають се з чистою любові до Господа і його справи; котрі дбають також о добро братів своїх співтоваришів — ті всі мають біль-

шу честь, чим які другі сотворіння у минувших часах. Вони є ті, о котрих пише Псалмопівець, що вони ввійшли до слави Господньої, еще по тій стороні завіси. До них так він говорить: „Нехай торжествують праведні в славі, радуються на ложах своїх. Славословія Божя в устах їх, і обсторонь острый меч в руці їх.” (Псал. 149:5, 6) Сими словами пророк хоче сказати, що ся кляса людей сповняє закони Божі, і що если витревають так до кінця будуть в його царстві.

Велике потрясення, яке має прийти, потрясе всім, що тільки дасться потрясти. Тому кождий нехай намагає, щоби проби, які прийдуть, ще не захитали його, ані не були для него каменем спотикання, але вийшов з них покріплений на духу. Ап. Павло пише: Се-ж ще раз потрясу, показує, що те, що дасться потрясти, буде усунене; а се, що не потрясється, остане на все. І тоді неначе пересторогу дає святым, кажучи: „Тим же царство нерухоме приймаючи, маємо благодать, котрою треба нам служити до влодобу Богу з пошаною і з страхом.”

Служити законно Богу значить виконувати суди, про які пише св. Письмо, а головне о котрих описує Псалмопівець, кажучи: Щоб царів їх в кайдани закути, і дуків в їх желізні пута закувати; сповнити над ними суд написаний. Таку саму славу мають всі угодики його. (Пс. 149:8, 9) Се значить, що всі, що належать до кляси побідників і котрі будуть в царстві, разом і охотно підчиняться законови Господньому і будуть його виконувати. Між обітницями, які будуть дані таким, є одна така дорога обітниця: „Хто побідить дам йому сісти зі мною на престолі моїм, як і я побідив, і сів з Отцем моїм на престолі його.” — Одкр. 3:21.

Петро в Лидді й Йоппії.

УМЕРША ТАВИТА ВСТАЛА — ДАЛЬША ПРОБА НЕ ШКОДИТЬ БУДУЧНОСТІ — НАЗВА ЛЮДЕЙ ГОСПОДНІХ.

Савло навернений в чудесний спосіб до Христа, удався по своїм хрещенню до Арабії і там на горі Гореб студіював слово Боже, що воно говорить о Ісусі. Гора Гореб була знана в історії святих мужів. Там Мойсей отримав розказ від Бога йти до Єгипту і увільнити Ізраїльтян з неволі. (2 Мой. 3: 1-10) Там пророк Ілія мав видіння від Бога, як і чим закінчиться сей вік, і прийде царство Боже. (1. Кн. Царів 19:8-12) Там отже пішов Павло шукати для себе благословення Божого. І Бог обильно поблагословив його. Павло отримав там багато видінь від Господа Ісуса.

В часі, як Павло приготавляв там себе до своєї праці, студіюючи слово Боже, братя користуючи з спокою, який через се отримали проповідали дальше слово о Ісусі; і число віруючих збільшилося сильно по цілім краю. Щоби покріпити братів у вірі апостоли відвідували і загривали до дальшої праці.

Тут хочемо розказати про дорогу апостола Петра; головне про дві важні події, які сталися того часу. Ісус,

коли покликував Натанаїла, сказав йому: „Ще більші діла, аніж сі побачиш.” Так воно і сталося. За помочю Бога, руками апостолів, а головне Петра діялися великі чуда. Вони неначе відчиняли поганам двері до віри. Крім сего сі чуда показували, що Петро мав сю власть, яку уділив йому Господь Ісус, в часі, як Петро визнав своє ісповідання в Кезарії. — Матей 16:18, 19.

Дві місцевости, які Петро відвідував були Лидда і Йоппія. В Лидді Петро знайшов одного чоловіка на імя Енея, що був від шістьох літ спаралізований, і не міг повстати з ліжка. (Діян Ап. 9:33) Петро прийшов до него і закликав його по імени, кажучи: „Енею, оздоровляє тебе Ісус Христос: встань і постели собі.” І той зараз устав. А що кождий в тім малім містечку знав сего чоловіка, що довгі роки лежав безпомічний, тепер, коли побачили його зовсім здорового, ціле місто стало о тім говорити. Вість о тім дійшла і до поблиського міста Сарон; і мно- го людей в тих містах навернулося до Господа.

При тім мусимо звернути увагу, що нігде не находимо

в св. Письмі, аби Бог заховав апостолів перед тілесними слабостями, як також не захоронив їх перед різними прикростями, розчаруваннями і болями, які є спільні всім людям. А що бути учеником означає посвятити або віддати себе цілого на виключну службу Богу, тому можемо сміло сказати, що всякі уздоровлення, які ділають спіритисти або члени „Християнської умістності або т. зв. „божі лікарі уздоровителі,“ не походять від Бога і є звичайними психічними наслідками або діють за допомогою сатани і його ангелів.

УМЕРША ТАВИТА ВСТАЛА.

Коли Петро перебував між братами в Лиді і в сусідніх околицях, проповідуючи їм Христа, прийшли до нього два чоловіки, котрих послали брати з Йоннії з усеїсною проською, щоби негасючись приходив до них. Просили тому так: бо одна учениця, на імя Тавита, невіста знана з многих добрих учинків і милостині, умерла. Смерть не була відного такого незвичайного, щоби про неї аж згадувати. Але ся сестра скінчила нечаяно; і брати були тим переражені, і як думаємо під впливом святого духа прийшли до переконання, що Петро може допомогти їм привести сестру до життя.

Петро, прийшовши там, застав, що тіло лежало в горішній світлиці а довкруги стояли жінки і плакали. З жалем показали йому одяжу і шматте, що їм посправляла Тавита, будучи з ними. Як Ісус, коли воскресав дочку Яіра, так і Петро випроводив усіх з комнати. Він хотів бути сам на сам з умершою і Господом. І приклонивши коліна став молитись. Потім звернувся до умершої і сказав: „Тавито, встань.“ Вона відкрила очі свої і побачивши Петра, сіла. Вона напевно спізнала відразу Петра, але не могла знати, чому вона там. Петро подав їй руку і підвів і. Тоді покликав святих і вдовиць і старших жінок сусідів і поставив її перед ними живу. О тім дивнім чуді довідалися сейчас всі в Йоннії і багато з міста повірило в Господа.

Петро уздоровляючи Енея, мав ту саму ціль, як коли уздоровив хромого чоловіка при гарних воротах святині. Так тут, як там Петро руководився своїм розумом; бо се була незвичайна просьба. Петро бачив, що сам Бог посилав ту таку дивну просьбу.

Станувши перед мертвою в горішній світлиці Петро, як видно знав, що має ділати. Він став молитись, знаючи, що сего Бог хоче; і памятаючи, який розказ і власть він отримав як апостол, він промовив, приказуючи Тавиті встати. Господь Ісус дав йому власть вязати і розвязувати і Тепер Господь надгородив його сильну віру. Коли перед тим він бачив, що Ананія і його жінка змовилися ошукати Церкву, він звязав їх в смерть. А тепер для більшої слави і чести Господа Ісуса він розвязав Енея з кайдан параліжу а Тавиту з кайдан смерті.

...ДАЛЬША ПРОБА НЕ ШКОДИТЬ БУДУЧНОСТІ

Смерть Тавити була для Церкви в Йоннії несподіваним великим ударом; бо вона умерла не хорувавши довго. Братам здавалося, неначе би лихому дозволено

було забрати від них найуцїшну членкиню. Зовсім ясно, що їх ніхто не учив сего, якби святі з хвилєю смерті йшли до неба до небесних блаженств; бо инакше вони не були би мали надію спроводити Тавиту назад на землю, щоби тут дальше перебирала нитками і вишивала. І зовсім певно, що Петро не схотів би пробувати стягнути духа з перед лица Божого назад на землю. Господь дозволив аби вона умерла, а то тільки тому, що недалеко був його апостол, при помочи котрого міг увільнити свою вірну ученицю із кайдан смерті, щоби через се могли люди більше прославити його.

Незвичайні обставини, кажуть нам зовсім певно заклаювати, що як Лазарови так і Тавиті Бог дозволив, що смерть запанувала над ними, на се тільки, щоби перед ними міг оказати свою силу і привести многих людей до правди, котру приніс Ісус на землю, а котру апостоли дальше проповідували. О тій добрій і добродінійній жінці, якою була Тавита, ми певно ніколи не були б чули если би Бог не був ужив в такий дивний спосіб для своїх цілей. Вона працювала довго і широко маючи на думці помогати другим і чинити добре; і Бог нагородив її, записавши її імя в історії Церкви, так, що тепер є вона знана всім, де тільки є громади Християнські.

Може декому дивним буде видаватись, що Бог покликав її назад до дальшої проби. Але ми можемо бути певні, що Бог не учинив би сего, если би не був предвидів, що в будучности її віра і діла будуть такі, як були давнійше. Бог знав, що Тавита буде служити Господу і братам зі ще більшою енергією, і буде уважати на своє життя, як від Бога дане в повнім значінню того слова.

Здається нам що не буде в наших словах пересадити, если скажемо, що ся подія показує нам ясно, як се було з Павлом, котрий боровся доброю боротьбою, (2. до Тимотея 4:7), що Бог часом лишає на землі деяких братів, котрі зістали вже ним узнані, як такі, що оказали йому повну свою вірність, а то на се, щоби вони ще дальше служили йому і братам. Ніхто з людей не є совершенний; і як довго живе на землі, може зділати або подумати таке, що не приносить слави Богу, хотий повинен все ділати на славу свого Творця. Але Бог знає серце кожного і дивиться на його інтенцію, і если намір є совершенний, то він в очах Божих уходить за совершенного. З сего учимся, що деякі терпіння є призначені на славу Божу а не головно для добра певної особи. Бог може ділати з своїми річами, як йому до внодобі.

Петро оставав якийсь час в Йоннії в домі кожемяки Симона; бо се чудо викликало між людьми велике заінтересовання і Петро мав багато праці. Але і в тім була рука Божа; бо Бог приготував для него ще важнішу працю.

НАЗВА ЛЮДЕЙ ГОСПОДНІХ.

Читаючи о тій події видимо, що в св. Письмі люди Господні є названі ріжними іменами, як: святі ученики і браття. Тепер рідко коли уживається инших імен, а тільки: браття.

Се красне імя; воно пригадує нам єдність нашої віри і надії і що ми всі є одно в Христі Ісусі. Але ми повинні пам'ятати, що в очах Господніх браття є святими, позаяк вони відлучилися від світа, а прилучилися до Нього. Апостол Павло говорить до таких так: „нехай кождий уважає другого лучшим себе.“ І се добра річ, коли так будемо ділати і віддаляти від себе покуси, щоб видіти в других тільки звичайних людей. В такий спосіб поступаючи не будемо з легковаженням думати або говорити о наших браті, і не дасть нам осуджувати його, і таким чином захоронимо себе і не станемося під осуд Господа. „Не судіть, щоб вас не суджено.“ (Матей 7:1). Однак, хто каже, що він належить до Господа, а живе по тілу радше, аніж по духу, такий не може сподіватися, аби брати уважали його за такого.

Хто хоче бути правдивим учеником, сей мусить не тільки учитися, але також старатися мати духа Учителя. Одною з найбільших покус, котрій підпадають люде Господні, є самолюбство; від чого Ісус був цілком свободний. Хто не розуміє, що хотів сказати Павло, ані не пізнає, що він є членом тіла Христа, такий попав в сіті диявола. Для такого, если, щобудь-станеться, перша річ буде його „я“ а не його браття, або справи Церкви; і кожда нова річ в його життю починається тим: „чи се мені pomoже, чи ні?“

Але нашим обов'язком повинно бути старатися мати в собі духа Господнього і в такий спосіб служити приятно Богу і нашому Господу, як ученики, як браття і як святі.

Гіпокризія — ворогом побожного життя

„Остерігайтесь подавати милостиню вашу перед людьми, щоб вони вас бачили.“ — Матей 6:1.

Здається нема другого гріха, котрого би наш великий Учитель так докладно описав і виложив його мерзенисть, як гріх гіпокризії, удавання святого перед людьми. Навіть самі ті, котрі ділають сей гріх, видять і пізнають мерзенисть його. Бо се є облуда і ошукування другого; гіпокризія, лицемірство, облуда є щось зовсім далекого і противного праведності і правді. Без огляду на форми або церемонії або одіж-ризи, якими лицемір покриває себе, він не може ошукати Бога. Він може бути певний, що довгий час він не зможе укрити сего навіть перед людьми. Зовсім певно, що хто є нечесний облудник, такий не є гідний правди — не таких Бог „притягає“ і „каличе“, щоби сталися членами Тіла Христового, членами вибраної Церкви. Тому, хто є гіпокрит, облудник, такий не може видіти правди ані не може її зрозуміти. Такий жис в своїй нечесності, і тому є несправедливий або нечистий, і не є гідний правди.

Се однак не означає, щоби всі гіпокрити заслуговували на другу смерть — вічне знищення. Се тільки значить, що такі не є гідні мати місця з тими, котрі тепер є покликувані статись співнаслідниками з Христом в його царстві. Дикувати Богу, що всі науки темних віків о вічних муках, котрі піби то Бог мав приготувати для всіх з винком малої громади, показалися фальшивими, — богохульством, де в неправдивім світаі представлено Божу любов і справедливість. Тисячлітнє царство є як раз на се, щоб тих облудників і других уважених людей піднести. В часі того богато з них будучи під желізною палицею, через напимнення, картання, нагороду і кари, „научаться праведности“, як говорив св. Письмо. (Ісаїя 26:9) Тільки непослушні і несправедливі будуть знищені в другій смерті.

Тепер розберемо різні форми гіпокризії, і побачимо, як св. Письмо потуляє її:

1. Хто робить добрі учинки перед людьми на те, щоби його люде виділи, хотяй удає, що він се ділає з праведного серця, так, як Бог того хоче. Такий не отримує ніякої нагороди від Бога, без огляду на се, чи він отримав сю нагороду, якої хотів, іменню похвалу від тих людей, котрих ошукував. Милостині і інші добрі діла, за котрі хочемо отримати похвалу від Бога, мусять бути тайні, невеличкі, незділані на те тільки, аби нас люде хвалили, але учинені з засади, з любови до Бога і до його правди, і з любови, або з симпатії, співчуття до ближніх. Так тихенько має їх давати, щоби навіть найбільші нам особи тільки случайно про се довідались.

2. Облуда, гіпокризія може прийняти плащик релігії може удавати побожність, поклонятись низенько, ходять до церкви, займає „перші місця“, і т. д. такий є гордий з своєї одежі монашої або священничої, і ненавче всім хоче сказати: Дивись на мою одіж на мій ковпак або гузик на нім, на мій ковнір або закладки, я свята особа. Молитися по вулицях вже вийшло з моди, з винком членів армії спасення і католицьких попів і монахинь. Ми однак, не хочемо тим сказати, що всі, хто так вбирається і хто ходить до церкви і публично молиться, є гіпокритами. Ні ані не розуміємо, щоби Син Божий так учив. Він тільки хотів сказати, що сих ознак побожності можуть деякі уважати облудно Ісус остерігав не на се, щоби ми зараз ішли і остерігали других, хто звик до таких звичаїв грішних, але щоби ми самі вглянули в самих себе, в свої серця і в своїм життю у всіх релігійних практиках уважали на се, щоби ми були чесні і щирі — для Бога, а не для людей тільки. Хто удає побожного, щоби тільки показатись перед людьми, повинен знати, що о його блуді знає добре Господь, хотяй би його товариші не пізналися на тім. Він повинен знати, що не тільки він не отримує

благословенства, але до того, він ще віддаляється від Божої ласки.

Правдива молитва повинна завжди звертатися до Бога, ніколи до людей. Наш Господь припоручав особливо, щоб кождий молився. Ціла родина може також молитися спільно; св. Письмо припоручає се. Молитва в церкві є також на місці, розуміємо, між тими, що становлять родину Господню, позаяк така молитва не є в правдивім значінню слова публичною молитвою.

Молитва людей Господніх, повинна бути особлива, щира і з серця походяча. Молитва не повинна бути довга, повторяти ту саму молитву є зовсім не потрібна річ. Небесний Отець знає ліпше, аніж ми, чого ми потребуємо. Він чекає з своїм благословенням. Він хоче, щоб ми його просили, о благословення. В такий спосіб він виробляє у своїх людей відповідного духа, щоби вони зрозуміли свої потреби і хотіли бажати добрих річей, котрі Він хоче їм дати на се, щоби були благословенні в найвишій степені.

ВЗІР МОЛИТВИ.

Примір, як маємо молитися подав нам Ісус Христос.

Ми маємо так молитися, але не все, як раз сими тільки словами. Порядок сеї молитви є прекрасний. Розпочинаючи свою молитву ми звертаємося до Бога „Отці нашого, що є в небі,” і висказуємо наше бажання, щоби ім'я нашого Бога було святе, почитане всіма, як також і нами самими. Далше висказуємо наше бажання, щоби воля Божа була виконувана на землі, як і на небі; вірячи, що се станеться, тільки через заложенне царства Божого — через Месію в його царстві правди, котре буде силоміць заложенне на се, щоби дати благословення у нашому роду людському і піднести всіх по-

слухних із стану гріха і смерті і дати їм життя вічне.

Так отже найважніша річ, іменно слава Божа і виконання Божого плану повинні зайняти в наших серцях найперше місце, коли приходимо перед Престол Милосердя. Опісля ми можемо агадати про наші тілесні потреби і просити о хліб життя. Не наша річ вичисляти особно, якої духовної, або дочасної поживи ми потребуємо, але маємо передати все в руки Давця всего і підчинити себе волі Божій.

Коли Ісус, казав молитися: „Відпусти нам довги наші,” то не маємо розуміти, що тим просимо о прощення гріха первородного. Сей великий гріх, який учинив наш праотець Адам, через котрий упав на Адама і на його потомків осуд смерті, не може бути дарований на нашу просьбу. О змазання сего гріха Бог вже поставив — через смерть Ісуса Христа, „праведника за неправедних.”

Але ми задовжуємось через наші недосконалости, і покуси і діла, що є противні нашим найліпшим інтенціям і бажанням. До сих гріхів, ми маємо признатися і просити їх о прощення. На нашу просьбу Боже милосерде прощає вину всіх наших гріхів, які ми учинили мимовільно, і визнає їх неначе прикриті кровю Христа, бо вони є частю гріха первородного. Бог чекає з своїм милосердем, і готов нам його уділити, коли тільки о се просимо, але жадає, щоби і ми з своєї сторони хотіли подібно прощати тим з котрими маємо до діла в своїм життю. „Як же ви не прощати мете людям провин їх, то і Отець ваш небесний не прощати ме вам провин ваших.” (Мат. 6:15) Яка велика з сего для нас наука, щоби ми мали в собі милосердя, ласкавість і хотіли прощати нашим ближнім.

Видінне Петра

БОГ ДАВ ВИДІННЄ КОРНЕЛІЄВИ — ПЕТРО ОТВІРАЄ ДВЕРІ ЄВАНГЕЛІЇ ДЛЯ ПОГАН — ВСЕ ДАЄТЬСЯ В НАЗНАЧЕНИЙ ЧАС — ХРИСТИЯНИ НЕ Є ПІД ЗАКОНОМ МОЙСЕЯ.

„По правді спостерігаю, що Бог не дивиться на лице.” — Діяння Апостолів 10:34.

БОГ ДАЄ ВИДІННЄ КОРНЕЛІЄВИ

Тут розбиремо уступ з св. Письма, котрий оповідає нам в видінню, яке мав апостол Петро, коли був в Йопії, і о св. дусі, який вперше зійшов на Поган. Коли Петро перебував в Йопії надійшов час, коли і погани мали бути прийняті до ласки Божої, котра доси була тільки ограничена до Ізраїля. (Амос 3:2) Але до сего часу апостоли не знали, сего ані не знали, що надійшов на се час. Вони виділи, що колись погорджувані Саміряни зістали прийняті до Церкви, і також чули, що Евнух з Етиопії, що прийняв був жидівську віру, дався охрестити від Филипа; але вони не сподівалися, що понад се вони мали йти далше і проповідувати ще другим. Було се три і лів літа по смерті Ісуса, бо сім літ від осені (29 р. Хр.), як Ісус дався охрестити від Йоана і був помазаний святим, Божим духом. — Гляди Даниїла 9:27.

Яких трийцять миль на північ від Йопії лежало місто Кесарія, побудоване Іродом великим. Сама назва каже, що се місто було поганське, не жидівське; там Римляни мали військову залогу і свої уряди. Начальником сеї військової залоги був сотник Корнелій, чоловік побожний, котрий вірив в Бога. Хотів не був Жидовином, то однак відправляв молитви по правдиву Жидів і він сам і його цілий дім поклонявся правдивому Богу Ізраїльському. Був то чоловік доброго серця, котрий давав много милостинь убогим. — Діяння Ап. 10:2.

Одного дня, коли він постив і молився, коло третьої години по полудні він побачив видінне. Ангел Господень прийшов до него і сказав йому, що його молитви і милостині спогдавав Бог; що надійшов час, що його

молитви зістали вислухані і Бог сповняє його просьбу. І ангел сказав Корнелієві післати людей до Йоннії по Симона-Петра, котрий перебуває в кожемаки Симона. Корнелій не довго думав; його молитви були правдиві. Він просив Бога о благословення, і тепер хотів скористати. Він розповів про своє видіння слугам, і сейчас вислав їх в дорогу до Йоннії.

На другий день, коли люди післані Корнелієм були вже близько Йоннії, Петро вийшов околду полудня на кришу дому, щоб помолитися. Був він голодний і забажав їсти. Коли він молився, найшло на него захоплення: неначе попав у сон. І видить небо відчинене і сходить до него посудина якась, неначе обрус великий, в котрій були всякого рода звірята. І чує голос, і пізнає, що се голос Господа, котрий каже до него: Встань, Петре, заколи і їж." (Діян. Ап. 10:13) Петро, як правдивий Жидовин, котрий будучи з Господом Ісусом, ніколи не отримав розказу такого, щоб зламати закон Мойсея, відказав тепер: Господи се не годиться так. Я ніколи не їв нечистого та поганого. Петро все ще був Симонам. Та голос вдруге повторив вже з докором: „Що Бог очистив, ти не погань, ти не називай нечистим." (Діян. Ап. 10:14, 15) Сталося се тричі і взято знов посудину на небо.

Як же Петро сумнівався, що се за видіння було, котре бачив, каже йому Господь духом святим, щоб не сумнівався а йшов на долину, бо там чекають на него троє людей. Тепер він почав розуміти ціле сего видіння. Зійшов на долину, до людей, котрі стояли коло дверей питали, чи тут мешкає Симон Петр. Петро їм каже: „Ось я, кого шукаєте. Що за причина, що ви прийшли? (Діян. Ап. 10:21) Вони оповіли йому о Корнелію, який він богоулюблений чоловік, і що Бог післав ангела свого сказавши йому післати по Симона, а сей скаже йому Слово Боже.

Отже, коли надійшов відповідний час, Бог в своїм провидінню зділав, що Петро був на той час у Йоннії; і отримав відповідне видіння; бо Йонна була для Палестини дверми до західного світа. Там Йона всів на корабель, щоб удатись до Тарсис. Се місто було одно з найстарших міст в Палестині. Крім сего було потріба, щоб Петро був наче ланцюхом між Богом і Поганам: бо Петрови були дані через Господа Ісуса ключі царства небесного. Тепер він мав отворити двері віри Поганам, подібно, як в день Пятидесятниці він отворив двері для свого народу." Матей 16:19; Діян. Ап. 2:14.

ПЕТРО ОТВИРАЄ ДВЕРІ ЄВАНГЕЛІЇ ДЛЯ ПОГАН

Петро з сими людьми переначував і на другий день, взявши з собою ще шістьох братів, пустився в дорогу до Кесарії. Петро ще ніколи не був в домі Поганина, тому розумно зробив, беручи з собою свідків. На другий день Петро прийшов до дому Корнелія, де застав зібраних цілу родину Корнелія і близьких його приятелів, котрі чекали на него. Коли Петро прийшов до хати Корнелія упав йому до ніг, щоб поклонитись. Незвичайний був се вид: Римський сотник в присутності

цілої родини і приятелів лежав у ніг Жидовина. Та Петро сейчас підвів його кажучи: Встань, я також чоловік.

Петро не знав ще о такій нисі і гордості, яку приписують собі ті, котрі кажуть, що є його наслідниками; ані також не знав ще о висшости класу так протестанського, як і католицького над людьми, як вони собі тепер приписують.

І тоді Петро каже: „Ви знаєте, що не годиться чоловікові Жидовини приставати або приходити до чужоземців; та мені Бог показав, щоб нікого поганином, або нечистим не звати." (Діян. Ап. 10:28) Тоді Корнелій оповів о своїм видінню, і сказав: ми всі хочемо послухати, що Бог повелів тобі сказати нам. Петро відкривши уста, став промовляти: Виджу тепер, що Бог не дивиться на лице особи. І став оповідати о Ісусі, що Він діяв, і як поступали собі з ним, як розпізнали його на дереві, і таким чином учинили, що Він був неначе проклятим (до Галат 3:13); але Бог підняв його з смерті і дав йому статись явним вибраним свідком. Також, що Ісус приказав їм щоб проповідували, що він є назначений від Бога судити живих і мертвих. Далше Петро показав, як всі пророки свідчили, що хто повірить в Христа Ісуса, в його ім'я, отримає відпущення гріхів.

Коли Петро промовляв до них, найшов на всіх присутних св. дух. (Діян. Ап. 10:44) Браття, котрі прийшли з Петром задивувались. Вони побачили, що св. Дух зістав вилятий на Поган, і що вони розмовляли мовами і величали Бога. Коли Петро побачив се, промовив: „Чи може хто боронити води, щоб сі не охрестились, і всі охрестились в ім'я Господа Ісуса.

ВСЕ ДІЄТЬСЯ В НАЗНАЧЕНИЙ ЧАС

Читаючи сей уступ мусимо звернути увагу на кілька точок. Одною з них, се час, коли ласка прийшла до Поган. Повисше ми вже сказали, що 36. по Р. Хр. особлива ласка для Ізраїля скінчилася. Також з иншою паралелю знаємо, що тоді мало розпочатися благословення для Поган. Знаємо, що від першої обітниці, коли Бог обіцяв дати насіння, котре увільнить людей (1. Мой. 3:15, до часу, коли Він відділив одну родину, з котрої мало вийти се насіння уклінуло 2081 літ; і також, що від завіту, який Бог заключив з Авраамом, до 36 р. по Р. Хр. уклінуло також 2081 літ, коли вперше погани увірували в Христа.

Се видіння отворило перед Петром велике поле до ділання. Воно показало йому, що Погани не є нечистими в очах Божих, як він до сих пор думав; але він також пізнав, що закон Мойсея, або Синаю був неначе додаток вставлений до Божого пляну. Ізраїля Бог відлучив від прочих народів не тому, що вони мали бути одиноких, яких Він хотів би спасти, як вони думали, — вони уважали Поган за псів, негідних бути членами Божого дому — але тому Бог відлучив їх, що Він хотів їх мати зля певної цілі. Петро скоро вичитав се в тім видінню. Пізнійше він спізнав, що закон Синаю був даний тільки Жидам, і що ніколи не відкликував

свого розпорядження, що до їди даного Носви по потоці, коли сказав: „Усяке дингуче, що живе на землі, буде вам на їду; як зело травине подаю вам усе.“ — 1. Мой. 9:3

ХРИСТИЯНИ НЕ Є ПІД ЗАКОНОМ МОЙСЕЯ.

Жидівське законодавство, закон Мойсея, як і особливі їх приписи, відносячись до їх родинного, або громадянського життя, обов'язували тільки Ізраїльтян. А тим видінням Бог показав Петрові, що тоді одна голова історії скінчилася, а почалася друга.

Господь звернути увагу на се, що св. дух зійшов на всіх слухаючих, хочай не кладено на них рук, як се було в Самарії. (Діян. Ап. 8:17) Дух зійшов на них, коли Петро ще говорив до них. Також вони не були ще охрещені, аж опісля. Видко, що Корнелій і його

родина посвятилися в серці, — хочай вони не розуміли, що се значить. Таким способом Бог назначив їх як своїх. Сам Петро навчився того дня дуже багато, бо тим ділом, Бог показав, що Він приймає за своїх без згляду на закон Мойсея, що для Петра до сего часу видавався неможливим, і що хрещення всегда мусить лучитися з благословенням святого духа, але воно може йти перед тим, або потім. Бог приймає своїх, не зважаючи на формули.

Від тепер Бог відчинив двері до царства небесного для всіх віруючих, чи то для Жидів, чи то для Поган. Петро побачив тепер дальший плян Божий, і переконався, що Бог уважає на рівні так Жидів, як і Поган, если тільки стараються о праведність; хочай правда до сего часу Погани не отримували ласк Божих, як вибраний Його нарід.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з манти на 1. Липня 1925.

„Ходіть, як діти світла... Допевняючись, що угодне Богові“. — до Ефесян 5:8, 10.

Если правда освятила нас Богу — если наша воля умерла, а принялисьмо влоени волю Божу, за свою, так в думках, словах і в ділах, тоді ми осягнули той стан, що можемо сповняти волю Божу і так станемося „побідителями“ — навіть хочай би ми ніколи не проповідували, ані не давали убогим, або не терпіли, як мученики за правду, — коли обставини так зложилися. Але кожний з нас нехай памятає на сі слова: Се є воля Бога зглядом вас) — ваше освяченне.“ Нехай там нічого не затемнило сеї правди, — ані другі правди, ні блуди. Сі слова повинні провадити нас через ціле життя, а тоді, если Бога воля є дійсно нашою волею, будемо мати перед собою ясно витичену дорогу; що є дуже важною річю...

Текст на 1. Липня, 1925.

„Господь скеля моя і избавленне. — Пс. 18:2

Ми є тепер ближше довершенного дня, ніж тоді, коли щойно пізнали Господа. Се правда, що як обіцяв, світло світить з щораз більшою ясністю. Тепер можемо бачити, які підступно-вбиваючі напади робить сатана на святих тут на землі і на всіх тих, котрі заховують заповіді Божі. Він вельми підступний ворог. Він нападає на кожного посвяченого з найслабшої його сторони, завдаючи йому тяжкі рани. Та тим сатана буде нас тільки збільшувати в вірності і оправдувати.

Побаганим є тепер для кожного посвяченого мати в пам'яті: що поки живемо ми на землі не маємо права, як також ніякої слушности до пошани, на котру інші ласі. Бо: „Умерли бо ви і життя ваше поховане з Христом і в Бозі.“ — до Колосян 3:3

Ті, що забувають, о тім є скорі до ображення. Самолюбство проявляється в ображенні. Самолюбство провадить до брехні. Брехня і її поширення се діло сатани. Самолюбство провадить до гордості. Гордість родить непослух, іде до невіри а та провадить на дорогу знищення. Сатана, ворог робить великі заходи, щоби викоринити самолюбство і припровадити до гордості.

Любов є противна самолюбству. Совершенство любов, се совершение висказання несамолюбства. Сей, хто правдиво любить Господа є все готовий і охочий до проголошування царства Божого, як також десь суду. — 1. Иоан 4:17:18.

Сей, хто любить Господа, любить і свого брата, і радий буде, коли побачить його на службі у праці Господній. Если побачить брата свого на горю, недолі і смутку, пригнобленню, чи

в обиятнім стані, то радо послужить йому, і замість попену на голову дасть йому олію радости, місто смутку, шати хвали для пригнобленого духа. Сей, що любить Господа любить і брата свого.

Твердиня, се охоронне місце. Господь — твердиня для вірних, як таких Він охоронить і заховає. (Пс. 31:24) Зауваж добре, що тільки ті, котрі люблять Господа, можуть радісно прибігати під Його Покров. — Псалма 18:2-4

Сі, котрі люблять Господа з радістю заховують Його заповіді. А Його заповіді — потішати засумованих, а се можна виконати через голошення Царства Божого. Роблячи так в любові і вірності, тримати ме нас в любові і радости і Господь. Ось в тім криється наша охорона.

Текст з манти на 8. Липня 1925

„Церква Бога живого, стовп і утвердження правди.“ 1. до Тим.3:13

Церква Господня, се збір посвячених Богу людей, одиноко, котрим прислугує властиво імя Церква, або тіло Христа. Вони самі з себе є такі незнані, такі нічим не показні і в порівнянні з багатими сего світа є такими бідаками, що світ споглядаючи з своєї точки погляду, ані не узнає їх, ані зовсім не хоче їх знати. Церкви Господньої не залежили люди; її члени не є записані на землі, але в небі. (до Жид. 12:23) Головою її і начальником є Господь, законом для неї є Його Слово. Вона має тільки одного Господа, одну віру, одно Хрещенне. Вона побудована на словах св. Апостолів і пророків — Ісус Христос сам є її угодним каменем.

Текст на 8. липня, 1925.

„Сила і слава в святині Його. — Пс. 96:6

Святиня, се місце, мешканне, оселя Божя. (2. Мойсея 15:17). — се також Божя організація. — Псалма 74:2; 76:2.

Посвячені і сплужені з духа, котрі є по тій стороні заслонни, через те, що в Христі знаходяться також в святині. Бог-Слова, багатий в милосердіє і безграничну любов, „оживив укупі з Христом, і воскресив з Ним, і дав нам сидіти вкупі на небесних (місцях) у Христі Ісусі.“ — Ефес. 2:5,6.

Будучи тепер членами Божої організації, святі, по тій стороні заслонни, є особливим предметом гніву сатани. В своїх власних силах ми не зможемо встояти ні одної хвилини. Але замешкуючи в Христі, в святині, через те є захищені і безпечні від всякого зла. В тім тайнім місці в Святая Святих, вони спочивають в мирі. „Ти бо Господа Всевишнього, мою пристань, изав собі за оселю. Так не постигне тебе жадне нещасте, і жадне лихо не приблизиться до шатра твого.“ — Псалма 91:9-10.

Се заповнення Слова Божого утішає серце правдивого Християнина. Так, він (Християнин) є сильний в Господі в Його могутності, і радість Господа є в Його серцю. Разом з Апостолом заявляє радісно: „Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що благословив нас усяким благословенням духовним на небесах у Христі.” — до Ефесян 1:3

Серед такого стану знаходиться і слава. Найгарніший з десяти тисяч. Той, найбільше улюблений, Голова Церкви, живе там. Се що прикрашає Християнина по тій стороні, се окраса уму, дорожіними правдами. Ум — се поле боротьби. Се ум, котрий обновляється. Відносно того, як Християнин, котрий мешкає в тайнім місці Божої любові, одержує благословенства і потіху від Господа, так і він росте на подобу Господа, а поступ Його відбивається на інших, що приносять потіху до їх сердець. Він одержує потіху і силу, а в силі красу і славу Господа, він росте в утішителі.

Текст з манти на 15. Липня 1925.

„Коли роздам бідним увесь маєток мій, а любови не маю, то ніякої користі мені з того. — 1. до Коринтян 13:3.

В наші іслужбі для других, ми не сміємо забувати, що гроші, се, ще не все, чого люде потребують; многі потребують любові і симпатії, котрі не потребують грошей. Наш Господь був одним з таких: Його серце переповнене любовю, находило нерозмірно мале співчуття, навіть серед найчесніших людей, уявляючи більше, або менше людського роду, якими були апостоли. В Марії, здається, найшов Він сильну любов і переданність, що були для Нього запахом присьного надила, свіжостю і покріпленням. Марія правдоподібно розуміла ліпше, аніж хто другий, взаємний і святий характер учителя. Се не тільки давало їй велику приємність сидіти у стілі Його і слухати Його науки, але вона тішилася також, коли могла, хоч дорого коштувало їй, оказати свою переданність і любов.

Текст на 15. Липня, 1925

„Бо Господь любить у своїм народі.” — Пс. 149:4

Людьми Божими є тільки ті, котрі правдиво посвяталися Йому, і є споджені і намазані св. духом. Ті є з Його організації. Сі становлять класу слуг, в котрих Він любить. Пс. 42:1. Вони ми знаходимося в тім тілі, то кожний з нас є немічний. Ні оден не може совершенно думати, що більше говорити, і ділати. Коли так, то чому Бог Єгова любить у них? Тому, що вони мають Його духа і посвяталися Його справі, та пильно стараються прославити Його; святе ім'я. Вони є покінні в тім значінню, що не думають перше про себе і о собі, а віддають перше місце своєму Сотворителю, саміж другорядні. Тішаються, що можуть чинити волю Божу. Вони оцінюють величії правди: що старий світ скінчився, що час гніву Його на всі безбожні системи прийшов, що настав час на заложенне великого і славного Його Царства, в котрім справедливості буде домувати, а під котрим будуть благословені всі роди землі. Оцінюючи сі прекрасні річи радуються в Господі, і з повним довірям полягають на Него. Віра їх правдива. Тому, що люблять Бога і Його справу не бояться нікого і нічого, що мігби їм злий зробити. Беруть живу участь в боротьбі за справедливість. Словом Божим, котре посідають в собі, як меч острій, вирубують собі дорогу через різні системи повних блудів і гідот спустіння в пустині, котра так давно держить в кліщах людей. Бог посилає їх і уживає їх, як знаряддє, щоби голосили День відплати, на державу сатани.

Бог любить у них, задля їх великої віри в Него. Він обіцяє заховати вірних і сего певно дотримас; а вірні Його про се знають. Се знання о Його доброті і їх спосібність, служити Господеви, приносять їм велику радість в їх серця, так, що вони не в силі повздержатися від похвального співу.

Кожний, хто тільки в силі оцінити, що насправду Господь зро-

бив для своїх людей — сей звеликою радістю і посвятою буде оповідати о великій доброті нашого Бога; що Його царство, ось тут перед нами, і що час визволення надійшов.

Чи і ти з радістю в серці і на устах виконуєш свою участь?

Текст з манти на 22. Липня 1925.

„Господь блисьно тих, в кого роздерте серце; і в кого дух розбитий, Він спасе його. Богато лиха знає праведник, та від усього збавить його Господь. — Псалма 38:18, 19.

Бо праведний упаде сім раз — і встане — Кн. Прип. Сол. 24:16.

Если часами знайдемо, що ми зробили злий крок, котрого не можемо направити, мусимо сподіватись, що зазнаємо розчарування, як про се Господь говорив. Але також Він може на се дозволити, щоби через се прийшли благословення; як що в серці стаємо більше сокрушені, і покінні зглядом Бога; стаємо також більше ревними і вірними на будуче. Так навіть деякі помилки в житті можуть бути степенями до висшої ласки і правди.

Текст на 22. Липня 1925.

„Встань і заясній, зійшлоб світло твоє.” — Ісаія 60:1.

Сі, до котрих се сказано творять класу слуг, в котрих Господь любить. Їх світлом є Господь Ісус Христос, Цар царів. Час сходу світла — се прихід до своєї святині. Кожного, кого Господь застав вірним слугою, в догляданню справ Його Царства, запрошує ввійти в радість свого Господа, і обіцяє велику нагороду в недалекий будучині.

Пророк Божий, дивлячись духом на сей час, бачив класу святині, котра очікувала свого великого Царя. Він видів Царя в великій славі, стоячого посеред своєї святині. Чув, як через устне знаряддє, Господь спокійно дав розказ класі, святині: „Встань, заясній; зійшлоб світло твоє і слава Господня зійшла над тобою.” Се лучить час з розказом Учителя, до проголошення веселої новини о Царстві всім народам на землі, покінить прийде кінець. Від 1918 року класа, святині, (посвячені і вірні) занята в тій благій праці. Велика се потіха для тих, котрі беруть живу участь, котрі оцінюють спосібність бути репрезентантами царства Його, і котрі радо слухають Його розказу, через несення; і голошення миру і вибавлення притнблених. Що більше, що радо беруть уділ в праці, та що оцінка їх взрастає, що знають і що є свідомими, що ввійшли в радість Господа, і що Його радість, се їх сила. В тім дні суду, без страху і з великою відвагою проголошують вість, котра одиноко може принести мир і задоволення серця.

Сі узнають і оцінюють, що праця Єлисея виконується споро, а маючи св. духа в двох разо вступають в нь. Чим більше хто посідає духа Господнього, тим більше буде він присвічувати і давати відблеск духа потіхи, для тих, що в смутку, і прагнути іти правдивою дорогою життя. Чим більше хто присвічує, тим більше ударемнює острі стріли противника. Такий і любить більше Господа і вловляє на Його обітниці. А „Господь вірних хоронить.”

Текст з манти на 29. Липня 1925.

„Бог наш, котрому ми служимо, може нас з палаючої печі і з руки твоєї, царю визволити. — Даниїл 3:17.

Провидіння Бже означається в ріжний спосіб. Не до його людей належить рішати, коли має прийти до них явне визволення, а коли позірно мають бути лишені зовсім на волю своїх ворогів, так, що не видно, яко би Бог ними опікувався. Часами люди Господні є немов три молодці звязані, коли відбирається їм воля проповідати правду, однак переконуються, що огонь спалає тільки посторонки а їх чинить свободними і по правді дає їм ширше поле нести свідочтво на славу нашого Бога, аніж, то булоби можливим в інший спосіб.

Тому не наша річ рішати наперед, як Бог має нами опікуватися. Нашою річю є пізнати, що є справедливе і який наш о-

боязко, і так поступати, без огляду на наслідки і мати сильну віру в Господа. 1

Текст на 29. Липня 1925.

„І приладить Господь сил на сій горі гостину для всіх народів.” — Ісаїя 25. 6.

Коли Господь Бог зробив угоду з Ізраїлем, Він обіцяв їм, що накопи вони будуть послушні Його заповідям. Він буде благословив їх в здоров'я і життю, їх край, овочі, збіжжя, вино, олій і помножить їх худобу, стада і вівці. Ізраїль не виповнив завіту і зівстав відкинений.

Нарід жидівський терпів довго, як і всі люде на землі. Тепер Ізраїль відтерпів своє у двох і Церква отримала розказ, щоби оповістити Ізраїлю, що терпіння, (кара, відкинення) його скінчилося.

Господь говорить: „Взійди із веселою вістю на гору, Сионе. Кликни голосом із усієї сили: Єрусалиме! подаючи вість благу, клички, не бійся: (Єрусалиме) скажи містам юдейським: Ось Він — Бог наш.” Іс. 40:9.

СОБОРНИЙ НАМЕТ АБО СКИНЯ ЗАВІТУ

МИРНІ ЖЕРТВИ ВІД ЛЮДИЙ

²²⁴Ся жертва мала бути з череди або з стада худоби; і могла бути принешена або як виповнення слюбу (обіту) або як добровільна „жертва подяки.” Частину її мусів жертвуючий принести перед Єгови: „Рука його подасть огнину жертву Господеві; тук (товщ) з погруддям мусить подати,“ і священник спалить товщ на жертвнику а (праву лопатку) погруддє буде гойдати перед Господом. Та погруддє і лопатка буде належати до священника. Жертвуючий мусить їсти жертву. — 3. Мой. 7: 11-18, 30-34.

²²⁵Се неначе показує, що если хто в той час прийде до стану цілковитого мира і гармонії з Богом (бо всі мусять прийти, бо инакше будуть погублені другою смертю) він мусить їсти або сповнити слюб перед Богом слюб цілковитого посвячення себе Йому. Если опісля, коли прийшов так до совершенности, він знова сплямиться добровільним гріхом, тоді мусить умерти другою смертю, як показано в прообразі, що кождий, хто доторкнеться нечистої річи а ївби мясо з мирної жертви, мусів бути укараний смертю.—3. Мой. 7:19-21. Порівняй Одкрите 20:9, 13-15.

²²⁶З сею жертвою приношено також на жертву прісні хліби (коржі) вимішані з олієм і намащені олієм балабушки, котрі представляли віру жертвуючого в характер Христа, котрого він буде наслідувати; а прісні хліб представляв узнання своєї власної несовершенности в часі посвячення себе. Квас є прообразом гріха.—3. Мой. 7:11-13.

ХЛІБНІ ЖЕРТВИ ВІД ЛЮДИЙ

²²⁷Хлібні жертви з найкращої муки, прісні хліби вимішані на олію, приносив Богу священник. Вони правдоподібно представляють славу і честь, яку буде світ приносити Богу через Його церкву. „Тому слава в церкві в Христі Ісусі по всі роди.” (Еф. 3:21) Сі жертви приносили священники. А що часть з них жертвовано на жертвнику, сим показано, що Єгова узнав їх, як приятні.

Коли Ісус був на землі Бог-Слова зробив був нову угоду з Христом, як посередником для Ізраїля. Коли Христос буде звершений доповнений, коли всі сини потіхи, котрі є деревом справедливости, щепом Господнім, будуть совершенні, тоді нова угода (завіт) буде урочисто признака в небі. Ізраїль буде перший, котрий отримає користи з тої угоди і буде потішеним, тоді; тому, бо Бог здійме сліпоту, і нарід прозирить і побачить свого Царя і буде радуватись.

Опісля придуть благословення на всі народи поганські. На підставі нової угоди Бог буде благословити всі народи в їх краях, їх овочі, збіжжя, вино, олій, і намножить їх худобу, стада і вівці і буде благословив їх здоров'ям і силою, щастям і життям. Правда буде се гостина з товстих потрав, і всі народи будуть потішені радістю, а співом будуть прославляти імя правдивого Бога і мешкати муть з ним на віки.

Саме тепер є благословення хвиля для Церкви, оповідати стогучому твориву о тих благословенствах, що перед нами і є вже на порозі до виконання. В сей спосіб вони підносять хоругви і приносять вість потіхи до їх сердець, щоби ще скорше могли навчитися славити Бога і віддати честь його імени.

ЖЕРТВИ ЗА ПРОВИНИ АБО ЗА ГРІХИ ЛЮДИЙ

²²⁸Коли хто спроневірється і насароком согрішить проти святоців Господніх: ... вчинивши, чого не годиться чинити, хоч би не знав, то провинив і гріх лежить на йому. Такий мусить принести барана без скази з отари (череди),“ і гроші відповідно оцінки священника за провину і додати ще *якту часть* того і се буде його жертва. А священник учинить примирення за него. А если хто свідомо согрішить і скривдить або ошукє свого сусіда, мусить звернути се, що взяв або у чім скривдив і додати іще п'ять часть того, двайцять п'ятий процент, і віддати се пошкодованому. Такий мусить принести іще Господу барана за свою провину.—3. Мойсея 5:15-19; 6:1-7.

²²⁹З того наука, що за кождий злий учинок, мусить тоді бути учинений зворот і то з процентом подучений з покайнем або з просьбою о прощення у Бога через церкву, тодішнє священство. Се є провинившийся узнає свої власні несовершенности і узнає вартість жертви викупу, як се показано через принесеного барана.

²³⁰Але зауваж ріжницю, як инакше приносили такі жертви за гріх а як приносили жертви за гріх в День Примирення. Жертви в День Примирення приношено Богу (Справедливости) в Святає Святих, як *жертву викупу* або ціну купна грішників; а сі приношено *священникам*, котрі в День Примирення купили людей. Люди будуть визнавали свого Відкупителя. Священник взяв часть з принесеної жертви і жертвував її Богу „на спомин,” як признание, що цілий плян відкуплення, який був виконаний в День Примирення (віку євангелії), був ділом небесного Отця, але решту жертви священник присевоїв собі, сложиваючи її.

²³¹Цілий світ, куплений дорогоцінною кров'ю Христа (віддавши людське життя), аби отримати відпущення провин буде ставати перед царським священством, котре, коли прийме сі дари, або жертви, окаже тим, що провини *прощєні*. З сим голяться слова Господа Ісуса

сказані до Його учеників: „Дихнув і рече їм: Прийміть духа святого. Кому відпустите гріхи, відпустяться їм; кому задержите, задержаться.“ — Йоана 20:22,23.

“Хотят ся „служба примирення-поєднання“ належить в повнім значінню сего слова до слідучого віка, коли всі жертви примирення будуть доконані, то однак і тепер кожний член царського священства може сказати тим, що вірують і жалують: „Відпустились тобі гріхи,“ як се сказав наш Голова, споглядаючи вірою в перед, як се Він учинив, коли жертви за гріхи будуть скінчені. Що більше, ці священники знають тепер на яких услівях є обіцяне прощення і можуть сказати, як такі, що мають до того уповажання, коли бачать, що услівя зістали виконані.

“Жертви в День Примирення, як ми се бачили, всегда падемо (3 Мой. 6:30; Жид. 13:11), а жертви за провини, котрі приношено по Дню Примирення, не падали, але споживали (присвоювали собі) священники.

(Далі буде).

ПИТАННЯ ДО НАМЕТУ

МИРНІ ЖЕРТВИ ВІД ЛЮДИЙ

14) Що то була мирна жертва? і що вона представляла? 3 Мой. 3; 7:11-18, 30-34; 7:19-21; Охр. 20:9; 13-15; §§ 224, 225.

15) Які другі жертви приношено враз з жертвами мирними і що вони представляли? 3 Мой. 7:11-13; § 226.

ХЛІБНІ ЖЕРТВИ ВІД ЛЮДИЙ

16) Що се були хлібні жертви і що вони представляли? 3 Мой. 2:1-11; Еф. 3:21; § 227.

ЖЕРТВИ ЗА ПРОВИННИ АБО ГРІХИ ВІД ЛЮДИЙ

17) Що се були жертви за провини або гріхи? і що вони представляли? 3 Мой. 5:15-19; 6:1-7; § 228, 229.

18) Покажи різницю між сею жертвою за гріх а жертвою за гріх в День Примирення? і як се вказувало на дійсну жертву? §§ 230, 231.

19) Покажи, в який спосіб вже тепер можна виконувати службу примирення. § 232.

20) Чим іще різнились жертви для Примирення від жертв за гріхи людей? 3 Мой. 6:24-26, 29, 30; Жиді 13:11; § 233.

ЛИСТИ ЗІ СТАРОГО КРАЮ.

Ольховець, Мельниця, 23. 4. 1925.

Дорогі Братя:

Прийміть поздоровлення в імені Господнім:

Повідомляємо вас, що вислані вами книжки і Вартові Башти, одержали все в порядку. Я ще сам добре не приглянувся, як вже їх і не стало. З дня на день ми чекали на них, як на правдину їду. Коло нас нево добре, тільки всі ми дуже голодні того слова правди, яке вам там лекше набуті. Між народом велике зацікавлення. Найбільше цікава книжечка „Пекло,“ бо люди, аж тепер, (як самі кажуть) пізнали Бога любови, тай зрозуміли, кого то тепер слухали. Дорогі Братя, много, много полого, коло нас. Вавилон вилізся. Велика боротьба йде, Нарід, як у колонороті. Ми дякуємо Богу, що винів нас на світло з того Вавилону. Однак те все початок. Роботи багато. Тому не забувайте за нас і виславте нам падає харч, щоб і ми могли по нашій можності а по волі Божій другим представити. Тішмось дуже, що відвідає нас Ваш Брат. Не забувайте, і неспішайте літературу, а Бог надгородить вам.

Братя в Христі, к. Львова.

Дорогі Братя: —

Чував я багато про Вашу бібліотечку, з котрої виходить правдиве Слово Божє, та не знав де нас шукати.... Аж нечаяно попала мені в руки від знакомого Вартова Башта, яка мене як і всіх присутних дуже зацікавила. Радим, як найбільше їх мати, ще більше шити слово правди, яке там є, та не годе про своє бідолоцтво. Отже звертаюся до вас, як до любих Братів, з великою для мене просьбою, щоби ви були так ласкаві і прислали мені пару чисел і з кількох книжок, що в ній є оголошено, але без грошей, бо ми такі бідні, що нема чим своє тіло покормити, до того ми ще погоріли. Прощу не лише сам, але мій 88-літній старенький тато і 99-літня мама, котру маю на удержання, бо і вони хотять пізнати правду.

Най Господь надгородить вам. — Желаето вам, благословення Божого

Л. С. брат в Христі.

Важне!

Повідомляємо, що почавши від 23 серпня (Авуста) до 5 вересня включно з причини ванацій братів з Бетел, Товариство і бюро на сей протяг часу будуть замкнені.

Заразом повідомляємо, що по постанові Тов. почавши від 23 серпня, по цілому світі назначено Тиждень праці, в котрім брати всіх народів і націй — на всіх мовах і языках мають можливість представити людям Слово правди через поширення літератури. Вірячи в велике благословенство — просимо братів мати на увазі згадану дату, щоби спільно зі всіма дати свідоцтво всім стогнущим.

Просимо також важніші справи старатися полагодити перед ванаціями, щоби не спричинити навалу праці опісля.

КОНВЕНЦІЇ

Мілвіл, Н. Дж. в днях 4 і 5 Липня. 1925—Богуцький Р. Ф. Д. А. Вакав, Саск. 5. 6 і 7 Липня. Й. Р. Зарицький Бокс 149 Вакав, Саск.

Увага! В Канорі, конвенція відбудеться в червні, а не в маю; Канора, Саск. 27, 28 і 29 Червня — А. Кавула, Врокстон, Саск.

Оголошена в попередньому числі Конвенція, в Джоліст не відбудеться

Повідомляємо, що небаром будемо мати готову кн. НАМЕТ ТІНЯМИ ЛУЧШИХ ЖЕРТВ, (потребує лише оправи). Стор. 192. Вияснює прообрази старого Завіту і виводить філософію винуватості людського роду показаного в типах. — Містить в собі додаток: Скорочення віри. Типи. Символи. і Неавтентичні стихи зі св. Письма. — Ціна 25 цнт. — Щоби заощадити собі час проситись всіх секретарів о надіслання замовлення.

ДО ВІДОМА ВСІМ!

Отсім просимо всіх тих, що пишуть до нас листи, і адресують на Міжнародне Товариство Дослідників Біблії, щоби обов'язково додавали *Ukrainian Department*. А то тому, щоби улегшити працю при роздачі пошти.

Проситься Братів з Сполучених Держав і з прочих країв, щоб всі листи до нас адресували тільки так:

WARTOWA BASHTA

18 Concord Street

Brooklyn, N. Y.